ISSN -2583-147X (P), **Vol.- 10, Issue No.I, April 2024**
Bastabatara Pariprakash Prachee
Peer Reviewed and Referred Research Journal

ନାରୀ

ଛବିରାଣୀ ପତି

ନାରୀ କେତେ ମହୀନୟାନ ମହୀୟସୀ ଓ ପ୍ରେମମୟୀ ବଳିଷ୍ଠ- ଜୀବନ୍ତ ପ୍ରତିମାଟିଏ । ଏ ସଂସାରରେ ଆଯାତ ଅନନ୍ତ କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ଜୀବଜଗତ ମଧ୍ୟରୁ ସ୍ନେହମୟୀ ତଥା ବାତ୍ସଲ୍ୟଭରା ମମତାମୟୀର ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତ ପ୍ରତୀକଟି ନାରୀ । ସୃଷ୍ଟିରେ ପ୍ରାୟତଃ ଏକ ଅପୂରକ ଅନନ୍ତ ଏବଂ ଅନନ୍ୟ ମଧ୍ୟ । ବିପୁଳ ତଥା ଅସରନ୍ତି ଅନାବିଳ ଶ୍ରଦ୍ଧାର ଧାରା ଶ୍ରାବଣରେ ଗଢ଼ି ଉଠିଥାଏ ତା' ସ୍ନେହ ସ୍ନିଗ୍ଧ ସୃଷ୍ଟିର ସମ୍ଭାର । ଦେବୀରୂପା ସେହି ଅଭୟ ବରଦାୟିନୀ କରୁଣାମୟୀ ଶିଖାଇଥାଏ ଆଉ ଦେଖାଇଥାଏ ସବୁରିକୁ ବଞ୍ଚିବାର ସବୁ ପ୍ରକାର ରାହା ।

ସେଇ ନାରୀ, କେବେ କ'ଣ କାହାରି ସରଳ ବିଶ୍ୱାସରେ ବିଷ ଭରି ସତରେ କ'ଣ ହୋଇପାରେ ସୁଖୀ । କାହା ପ୍ରଗତିର ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ସାଜି ସତରେ କ'ଣ ଲକ୍ଷ୍ୟସିଦ୍ଧ କରିପାରେ ନିଜ ଭାଗ୍ୟର ଦୌଡ଼ରେ । କାହାରି ଅନାବିଳ ପ୍ରେମର ପ୍ରଚ୍ଛଦ ପଟରେ ଅକ୍ଳେଶରେ ଆଙ୍କି ଦେଇପାରେ କ'ଣ ସତରେ ଅନାବନା ଭାବନାର ଏତେ ବଡ଼ ବଡ଼ କଳଙ୍କିତ ଅଧ୍ୟାୟର ସୌଧ ମାନ ? ଏମିତି ଅନେକ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଖୋଜୁ ଖୋଜୁ ଅବିଳମ୍ବେ ଆସିଯାଏ ବୟସର ଅପରାହ୍ନ । ଥାଏ ଅପେକ୍ଷାରତ ସେହି କାଳ କାଳ ରାତ୍ରିକୁ । ଯାହାର ସକାଳ ନା' କେବେ ହୋଇଛି, ନା' କେବେ ହବ ! ପାଇବା ହରାଇବାର ହିସାବ ଖାତା ତା' ପାଇଁ ହଜି ଯାଇଥାଏ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଇତିହାସର କାଳଗର୍ଭ-ଗହ୍ୱର ଭିତରେ । ସବୁ ନିରର୍ଥକ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ହୋଇଯାଏ ମୂଲ୍ୟହୀନ । ଭାବି ବସେ ଅନେକ ଅସମ୍ଭବକୁ ସମ୍ଭବ କରିବାର ଅଦମ୍ୟ ପ୍ରୟାସରେ କଳ-ବଳ-କୌଶଳର ଚିରାଚରିତ ବିଚିତ୍ର ଘଟଣା ଦୁର୍ଘଟଣାବଳୀକୁ । ସେଥିଭିତରୁ କିଛି ନିମିଷକେ ସୁଖ ଦେଇ ହଜିଯା'ନ୍ତି କାହିଁ କେଉଁ ଅଜଣା ଅଦେଖା ଇଲାକାରେ । ଯାହ, ସବୁବେଳେ ଖାଲି ଦେଇ ଚାଲୁଥାନ୍ତି କାଳ ବୈଶାଖୀର ଝଡ଼ବର୍ଷା ପରି କୁଢ଼ କୁଢ଼ ଅବଶୋଷ, ଅନୁତାପ, ଆଉ ଦୁଃଖ କେବଳ ଦୁଃଖ... !

ଯୌବନର ମଧ୍ୟମା ସୋପାନରେ ପ୍ରେମ ପ୍ରଣୟରେ ପାଦ ଥାପିବାକୁ ସଂକୋଚ କରେ ବିବେକୀ ମଣିଷଟେ । କାରଣ ସେ ଜାଣେ 'ପ୍ରେମର ବୟସ ନଥାଏ କି ନଥାଏ ମଧ୍ୟ ଆୟୁଷ ।' ତଥାପି ଖଟାଏ ସେ ତାର ବୁଦ୍ଧି ଓ ବିବେକକୁ ଯଦିଓ ଏହା ଖୁବ୍ କ୍ୱଚିତ୍ ହୁଏ । ସଂସ୍କାରି ସମାଜର ନାଲି ଆଖିର ଆକଟ ତଥା ସମାଲୋଚନାକୁ ଡରି ସେଥିରୁ କ୍ଷାନ୍ତ ରହିଥାଏ । ଆମ ସାମାଜିକ ଶୃଙ୍ଖଳାବୋଧ ଆମକୁ ପ୍ରଥମେ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥାଏ ସଂଯମ । ସ୍ତ୍ରୀ ଅବା ହେଉ ପୁରୁଷ ସଂସାର ବନ୍ଧନରେ ଥରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇଗଲେ ହେଁ ଧରି ନିଏ ତା' ପାଇଁ ତା' ଜୀବନ ସାଥୀଟି ହେଉଛି ହର୍ତ୍ତା, କର୍ତ୍ତା ପୁଣି ତା' ଜୀବନ ପଥର ଦୈବ ବିଧାତା । ସକଳ ଆଶା ଅସୂୟାର ଅଭିଳାଷକୁ ଜଳାଞ୍ଜଳି ଦେଇ ଗଢ଼ିଥାଏ ସୁନାର ସଂସାରଟିଏ । ଅଭିଆଡ଼ି ବେଳର ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ମନୋବୃତ୍ତିକୁ ବିବେକର ଲଗାମରେ କଷି ଧରି ରଖେ ନିଜ ଅକ୍ତିଆରରେ । ବିବାହର ପବିତ୍ର ବନ୍ଧନରୁ ପବିତ୍ର ମାନସିକତାରେ ଉଜ୍ଜୀବିତ କରିବା

ଲାଗି ଚେଷ୍ଟା ଜାରି ରଖିଥାଏ ନିରନ୍ତର । ମାତ୍ର ସଫଳତା ବିଫଳତା ଧାର୍ଯ୍ୟ କରେ ସମୟ ନିର୍ଘଣ୍ଟ । ସମୟ ଯାହାର ଅଧୀନରେ ଏ ସାରା ଜଗତ । ତା'ର ଅଦେଖା ହାତରେ ଛାଡ଼ି ଦିଏ ନିଜର ଭାଗ୍ୟ ଆଉ ଭବିଷ୍ୟ । ଏହି ଭାବନା ନେଇ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଇ ଚାଲେ ସେ ନିଜକୁ ବାରମ୍ବାର ।

'ଦଇବ ଦଉଡ଼ି ମଣିଷ ଗାଈ,

ଯେଣିକି ଟାଣିବ ତେଣିକି ଯାଇ' ।

ମୌସୁମୀର ଅନୁକୂଳରେ ହେଉ ବା ପ୍ରତିକୂଳରେ ଯାତ୍ରା କରିବାକୁ ସେ ହୋଇଯାଏ ଏକପ୍ରକାର ବାଧ୍ୟ । ଯଦିଓ ପ୍ରତିକୂଳର ଯାତ୍ରା ଯେ କେତେ ଭୟାନକ ସେଥିପ୍ରତି ବେଶ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିପାରେ ତଥାପି ଚାଲେ ଯଥୋଚିତ ସଚେତନତାର ସହିତ । ସେହି ଚିନ୍ତା ଚେତନାରେ ହଜାଇ ଦିଏ ସବୁକିଛି ଓ ଟେକିଦିଏ ନିଜକୁ ଭାଗ୍ୟର ହାତରେ ।

ଆମ ମହନୀୟ ଭାରତୀୟ ପରମ୍ପରା, ଜାତି, ସଂସ୍କୃତି ଓ ସଭ୍ୟତାର ମହୀୟସୀ କରୁଣାମୟୀ ନାରୀ ଚରିତ୍ରଙ୍କର ଦୟା, କ୍ଷମା, ତ୍ୟାଗ, ସମର୍ପଣର ଗାଥା କିଛି କମ୍ ନାହିଁ ପୁରାଣ ଶାସ୍ତ୍ର ଓ ଐତିହ୍ୟରେ ତଥା ଏ ଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ । ତଥାପି, ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଅନ୍ୟର ଅଧିକାରକୁ ଜୋର ଜବରଦସ୍ତି ଝାମ୍ପି ନିଅନ୍ତି ନିଜର ଅନୈତିକ କାର୍ଯ୍ୟସିଦ୍ଧି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ । ଲଗାଇ ଦିଅନ୍ତି କେତେ କେତେ ସଂସାରରେ ଏକ ପ୍ରକାର ଅସଜଡ଼ା ଝଡ଼ ଆଉ ଅଶାନ୍ତିର ନିଆଁ । ଭରି ଦିଅନ୍ତି ଅସରନ୍ତି ଦୁଃଖ । କିନ୍ତୁ, ତିଳେହେଲେ ଅନୁଶୋଚନା କି ଅନୁତାପ ନଥାଏ ତାଙ୍କ ଜୀବନର ସମ୍ବିଧାନରେ । ଅବିବେକ ଅମଣିଷଟେ ପରି ବିକ୍ରି ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଏହି ଦୁଷ୍ଟଚରିତ୍ରା ଲଖେହିରା ଚରିତ୍ରମାନଙ୍କ ହାତରେ କିଛି ପୁରୁଷ । ହଜାଇ ଦିଅନ୍ତି ନିଜର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଆଉ ଦାୟିତ୍ୱ ବୋଧକୁ । ଛାଡ଼ି ଦେଇଯାନ୍ତି ରକ୍ତର ସବୁ ସମ୍ପର୍କକୁ । ସୁସ୍ଥ ସମାଜର ପବିତ୍ର ବନ୍ଧନକୁ । ନିଳଠାଙ୍କ ପରି ନିଜ ଅସହାୟତାର ଦ୍ୱାହି ଦେଇ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ଅଫେରା ପଥର ପଥିକ । ବାପା-ମାଆ-ସ୍ତ୍ରୀ-ପିଲା ଛୁଆଙ୍କର ତ୍ୟାଗ, ସ୍ନେହ, ପ୍ରେମ, ନିଷ୍ଠା, ସମର୍ପଣ ଆଉ ଭଲପାଇବାକୁ ଗୋଡ଼ରେ ଆଡ଼େଇ ଦେଇ ସତେ ଯେମିତି ହୋଇଯାନ୍ତି 'ସାତ ପର' । ଏମିତି କିମିୟା କରି ହଜେଇ ଦେଇପାରେ ମଧ୍ୟ ପର ପୁରୁଷର ଚିନ୍ତା ଚେତନାକୁ ଗୋଟେ ଅବୈଧ ନାରୀର ପ୍ରକୃତି ଓ ପ୍ରବୃତ୍ତି । ପୁରୁଷଟି ସବୁ ଦେଖୁଥିଲେ ବି ହୋଇଯାଏ ଅନ୍ଧ । କରିପାରେ ମାତ୍ର କିଛି ନ ଦେଖିବାର ଖୁବ୍ ନିଖୁଣ ଅଭିନୟ । ତା' ସାମ୍ନାରେ ଘଟୁଥିବା ସତ୍ୟତା ତାକୁ ଲାଗେ ପ୍ରହେଳିକା ସଦୃଶ୍ୟ ଓ ମୂଲ୍ୟହୀନ । ମୂଲ୍ୟବାନ ହୋଇଉଠେ କେବଳ ଆଉ କେବଳ ସେହି ଅଳକାନନ୍ଦା ଝଲସାରେ ଝଲସି ଉଠୁଥିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଭିତ୍ତିକ ସ୍ୱାର୍ଥ ରହିତ ପ୍ରେମଟି । ପ୍ରାୟୋଜିତ ହେଉଥିବା ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ସୁଖର ଆନନ୍ଦରେ ବିଭୋର ହୋଇପଡ଼େ ସେ । ନିଜ ମାନବିକ ମୂଲ୍ୟବୋଧକୁ ହଜାଇ ଏହି କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ ପରକୀୟା ପ୍ରୀତିର ଜାଲରେ ଛନ୍ଦି ହୋଇ ହରେଇ ବସେ ଜାଣ ସବୁକିଛି । ସ୍ୱାର୍ଥସିଦ୍ଧି ପରେ, ଖାଏ ଯେତେବେଳେ ଶକ୍ତ ପଦାଘାତ ହରାଇ ବସେ ନିଜର ମାନସିକ ଭାରସାମ୍ୟ । ହୋଇଯାଏ ପାଗଳ ଅବା ନିଶାଗ୍ରସ୍ତ ଅମାନୁଷିକ ବ୍ୟକ୍ତିଟିଏ । ଯିଏ କି ହିଂସ୍ର ଜଙ୍ଗଲୀ ପଶୁମାନଙ୍କ ଠାରୁ ବି ଅଧିକ ଭୟଙ୍କର । ଅଥବା ରାସ୍ତା କଡ଼ରେ ପଡ଼ି ରହିଥିବା ପରିତ୍ୟକ୍ତ ପଥରଟେ ପରି, ଯାହାକୁ ମନଇଚ୍ଛା ଯେ ଯେତେବେଳେ ପାରେ ମାରି ଚାଲିଯାଏ ଗୋଇଠାଟେ । ଇନ୍ଦ୍ରପୁରୀର ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖାଇଥିବା ସବୁ ସୁଖ, ସ୍ୱାଚ୍ଛନ୍ଦ୍ୟର ସ୍ୱପ୍ନକୁ ଶୋଷି ନେଲାପରେ ଶେଷରେ ଖୋଜି ବୁଲେ ସେ ନାରୀ ଆଉ ଏକ ସରଳ, ପରାକ୍ରମୀ କା'ପୁରୁଷ । ନିଜର କାମନା ବାସନାକୁ ଚରିତାର୍ଥ କରିବାକୁ ଯାଇ ସଜାଇ ବସେ ପୁଣି ଏକ ରଙ୍ଗମହଲ । ଛଳନା ପ୍ରେମର ଅଦୃଆ ସୂତାରେ ଛନ୍ଦି ତାକୁ କବଳିତ କରି ଛଡ଼େଇ ନିଏ ବିଚରା ପୁରୁଷର ଜୀବନ ଓ ଜୀବିକା । ଛଡ଼ାଇ ନେଇ ହଜାଇ ଦିଏ ପରିବାରର ସକଳ ସୁଖ, ଶାନ୍ତି ଇତ୍ୟାଦି । ପୁରୁଷଟି କାମାନ୍ଧରେ ଅନ୍ଧ ହୋଇ ଫନ୍ଦି ଫିକରରେ ଫସି ଯା'ନ୍ତି ସେହି ମାୟାବିନୀ ମୋହିନୀ କନ୍ୟା ମାନଙ୍କର ମାୟାଜାଲରେ ।

"ନାରୀଟିଏ ସାଜେ ନାରୀ ପାଇଁ ଅରି,

ଏଠି ନାରୀ ହିଁ ନାରୀର ବଇରୀ ।"

ପୁରୁଷ ହେଉ କି ନାରୀ, କାମନା ବାସନା ହାତରେ ଚାବିଦିଆ କଣ୍ଢେଇଟିଏ ମାତ୍ର ଅବିବେକୀ ମଣିଷଟି । ଗୋଟେ ନିରିହା ନାରୀକୁ ବିରହ ନିଆଁରେ ଝାସଦେଇ ତୋଳିବାକୁ ବାହାରି ଯାଏ ବାଲୁକାମୟ କଳ୍ପନାରେ ପ୍ରୀତିର ନଅରଟିଏ ଏହି କାମୁକ ପୁରୁଷ । ଯାହା ଅଧର୍ମ, ଅସତ୍ୟ, ଅବାସ୍ତବ ମଧ୍ୟ । ନିମିଷକେ ଚୁରମାର ହୋଇଯାଏ ସବୁ ମରିଚିକାର ସ୍ୱପ୍ନ । ଯେଉଁଥିରେ ନଥାଏ ନିଷ୍ଠା, ସମର୍ପଣ ଅବା ଯେଉଁ ବନ୍ଧନ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନୀତି, ନିୟମ ଓ ଶୃଙ୍ଖଳାର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ନୁହେଁ । ବରଂ ଥାଏ ସ୍ୱାର୍ଥନ୍ୱେଷୀର ଅଭିସ୍ପାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ । କୁହୁଡ଼ି ଘେରାରେ ଆଚ୍ଛାଦିତ ଗୋଲାପ ବଣର ମାୟା ମରିଚିକାର ପ୍ରହେଳିକା ସଦୃଶ୍ୟ ମାତ୍ର ।

ନିଦ ଭାଙ୍ଗେ । ସମୟ ଆସେ ମଣିଷ ବୁଝିପାରେ ନିଜର ଭୁଲ୍ । ମାତ୍ର ଫେରିବାକୁ ଆଉ ପାଏ ନାହିଁ ବାଟ । ଯଦିଓ ଫେରିଆସେ ତାର କୁଟା କାଠିର ସଂସାର କୁଡ଼ିଆ ଭିତରକୁ । କିନ୍ତୁ, ସରି ଯାଇଥାଏ ଜୀବନର ଅନେକ ମୂଲ୍ୟବାନ ସମୟ, ହଜି ଯାଇଥାଏ ଯୌବନ । ଲିଭି ଯାଇଥାଏ ଜୀବନର ସବୁ ସୁଖ । ଆଖିର ଲୁହରେ ଭିଜି ଭିଜି ଘୁଷୁଡ଼ି ଯାଇଥାଏ ସୁଖ ସ୍ୱପ୍ନର ସ୍ତୁପ ସୁନ୍ଦର ତାଜମହଲଟି । ସମ୍ପର୍କର ଅଡୁଆ ଅଫିଟା ଗଣ୍ଠିକୁ ଫିଟେଇବାର ଅକ୍ଳାନ୍ତ ଚେଷ୍ଟାରେ ବଞ୍ଚିବାକୁ ହୁଏ ଜୀବଟାକୁ । ଜିଇଁବାକୁ ହୁଏ କେବଳ ବୟସଟାକୁ ଆୟୁଷଟିକୁ । ମାରିବାକୁ ଥାଏ ଅବଶିଷ୍ଟ ନିଶ୍ୱାସ ସତ ଅନିଚ୍ଛା ସତ୍ତ୍ୱେ । ବଞ୍ଚିବାକୁ ତ ହୁଏ । କିନ୍ତୁ ହଜି ଯାଇଥିବା ସବୁ ଆଶା ଅଭିଳାଷରେ ସୁକୁ ସୁକୁ ହେଉଥିବା ଜୀବନ୍ତ ଶବକୁ ବୋହି ବଞ୍ଚିବାକୁ ହୁଏ ମରି ମରି । ବିଶ୍ୱାସ ଭରସାର ବସାରେ ଯାହା ପାଇଁ କରିଥାଏ କେତେ କେତେ ବ୍ରତ, ଓଷା ଉପବାସ ଓ ମନାସି ଥାଏ ମାନସିକ ଆଉ ଜାଳିଥାଏ ଉଜାଗରୀ ଅଖଣ୍ଡର ଦୀପ । ସ୍ତ୍ରୀଟି ମନରେ ଉତୁରି ପଡୁଥିବା ରାଗ, ମାନ, ଅଭିମାନରେ ସ୍ୱାମୀଟିର ଥିବା ନଥିବା ହୋଇଯାଏ ତା' ପାଇଁ ସବୁ ସମାନ । କାରଣ, ଦେହର ଭୋକକୁ ଶାନ୍ତ କରିବାକୁ ଯାଇ ସୃଷ୍ଟିର ସମସ୍ତ ଜୀବଜଗତ ରଖିଥାନ୍ତି ଶାରୀରିକ ସମ୍ପର୍କ ଏବଂ କରିଥାନ୍ତି ଯୌନକ୍ରିୟା । କିନ୍ତୁ, ସେ ସମ୍ପର୍କରେ ମଣିଷ ହୋଇ ଯଦି ନଥାଏ ସମ୍ମାନ, ସାନ୍ତ୍ୱନା, ସମବେଦନା, ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ ସ୍ନେହ ପ୍ରେମ ସଦ୍ଭାବନାର ମଧୁର ମୁହୂର୍ତ୍ତ । ସେ କି ପ୍ରକାର ସମ୍ପର୍କ ! ସେ କି ପ୍ରକାର ସଂସାର ପୁଣି ବନ୍ଧନ !!

ଯାହାର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଓ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱକୁ ଜ୍ୱଳନ୍ତ ଅଗ୍ନିକୁ ନିକ୍ଷେପ କରି ସମାଲୋଚନାର ଶରବ୍ୟ ଭୟରେ ଉଦ୍ଧାର କରିବାର ଆଖିଦୃଶିଆ ପ୍ରହସନର ପ୍ରୟାସ କରିଥାଏ ପୁରୁଷ । ମୃତ୍ୟୁର ସମନ ଦେଇ ଜୀବନ ଯାକର ଜୀବନ୍ତ ମରଣ ପରି ଅର୍ଦ୍ଧଦଗ୍ଧ ଅବସ୍ଥାରେ ଦରମରା କରି ଛାଡ଼ି ଦେଇ ମଜା ଦେଖୁଥାଏ ଅତି ଅମାନୁଷିକତାର ଦୁଃସ୍ଥ ମାନସିକତା ନେଇ । ଅନୈତିକ ଭାବେ ଗୋଟେ ନାରୀ ସବୁ ସୁଖ ସୁବିଧା ସାଉଁଟିଲା ବେଳେ ସେଠି ଅଧିକାରୀ କୃତ ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗିନୀଟି ବଞ୍ଚେ ଅତି ଦୟନୀୟ ଭାବରେ । ଯାହାର ସାରମର୍ମ ଖୁବ୍ ହୃଦୟ ବିଦାରକ ଓ ଭାବଗର୍ଭକ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ । ପ୍ରେମ ତ' ତ୍ୟାଗ ଓ ସମର୍ପଣର ପ୍ରତୀକ ମାତ୍ର । ସତରେ କ'ଣ ଏପରି ବୃହନଳା କାମୁକ ଚରିତ୍ର ମା ପ୍ରେମ କରୁଥାନ୍ତି ? ବରଂ ନାଁ, ସେମାନେ କେବେ କାହାରି ବି ହୋଇପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ହୁଅନ୍ତି ତ କେବଳ ନିଜ ସ୍ୱାର୍ଥର । ପୁରୁଷଟି ବୁଝିପାରେନି ସେ ମାୟାବିନୀର ମାୟା । ତା'ରି ଚାରିପଟେ ଘୂରି ବୁଲୁଥାଏ ଅପ୍ରାପ୍ତିର ଦାବାନଳରେ ନିଜ ଦୈହିକ ଲାଳସାର ଚରିତାର୍ଥ ଲାଗି । ଦୁଃଖ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶାରେ ପାଗେଲିଟେ ପରି କାଳତିପାତ କରୁଥିବା ସ୍ତ୍ରୀଟିର ଦେଖି ପାରେନି ହତଶିରୀ ଅଭଗା ସ୍ୱାମୀଟି । ସେଠି ବିଚରା ସ୍ତ୍ରୀଟି ବି ଭାବି ପାରେନି କିଛି । କ'ଣ କରିବ ? ବାଟଭୁଲା ସ୍ୱାମୀକୁ ଫେରେଇ ଆଣିବା ପାଇଁ ଅଣ୍ଟାରେ ଲୁଗା ଭିଡ଼ିବ । କାହିଁକି କେଜାଣି ଏକ ଅଜଣା ଭୟରେ ଥରିଉଠେ ତା'ର ଦେହ । ଏଣେ ଲୋକ ଲଜ୍ୟାର ଡର । କ'ଣ ଭାବିବ ଏ ସମାଜ ! ସତରେ କ'ଣ ମୁଁ ମୋ' ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଗୋଟେ ସ୍ତ୍ରୀର ସବୁ ସୁଖ ସନ୍ତୁଷ୍ଟି ଦେବାରେ ଅକ୍ଷମ... !! ମନ ଆଉ ମସ୍ତିଷ୍କ ଭିତରେ ଚାଲେ ରୀତିମତ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ । ପେଷି ହୋଇଯାଏ ବିଚାରିଟିର ବିରହୀ ଜୀବନ ଓ ଶିଥିଳ ଯୌବନ ।

'ଆଲୋ ସଖି ଆପଣା ମହତ ଆପେ ରଖି' । ଏହା ଭାବି ଜୀବନ ସଂଘର୍ଷରେ ଚୁପ୍ ହୋଇଯାଏ ଧୀରେ ଧୀରେ ।

ଆଉ ଗୁମୁରି ଗୁମୁରି କବାଟ କୋଣରେ କାନ୍ଦିବା ଛଡ଼ା ଉପାୟ ପାଏନାହିଁ କିଛି ।

'ସ୍ୱାମୀ ପଛେ ମରୁ... ସଉତୁଣୀ ରାଣ୍ଡ ହେଉ'

ଏଭଳି ଆକ୍ରୋଶର ଶିକାର ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଏ ସମୟାନୁକ୍ରମେ ନାରୀଟି । 'ଚୋରକୁ ମାନ କରି ଖପରାରେ ଖାଇଲା' ପରି ଭାବି ବସେ 'ଘର ପଛେ ପୋଡୁ ହେଲେ, ମୂଷା କେଞ୍ଚେ ପାଉ ।' ଏପରି ନାନା ବିଷାକ୍ତ ବଳୟର ଭାବନାରେ କବଳିତ ହୋଇଯାଏ ତା'ର ସ୍ଥିତି, ଅବସ୍ଥିତି ଆଉ ପରିସ୍ଥିତି । ଏହିପରି ପ୍ରତିହିଂସା ଓ ପ୍ରତିଶୋଧର ବହ୍ନିରେ ଜଳିଉଠେ ତା' ଅସ୍ଥିର ଜୀବନ ।

ସାମ୍ବିଧାନିକ କି ଧାରା କି ନୀତି ନିୟମ ଓ ଆଦର୍ଶରେ ଆଉ କୋଉ ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଏପରି ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇଛି କେଜାଣି ? ଅନୈତିକ ବୋଲି କିଛି ସମ୍ପର୍କ ହିଁ ନାହିଁ । ତାହା କେତେଦୂର ଯଥାର୍ଥ ଆଉ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ତଥା ଗ୍ରହଣ ଯୋଗ୍ୟ ? ତାହା ମୁଁ ଜାଣେନା । ହଁ, ଏତିକି ଜାଣେ ଜୀବନ ଜୁଆରରେ ସବୁବେଳେ ଝାସ ଦିଏ ନିରୀହ ଆଉ ସରଳ ବିଶ୍ୱାସୀ ପ୍ରାଣୀଟି । ସେ ପୁରୁଷ ହେଉ ଅବା ନାରୀ । ମୋର କୌଣସି ଇଙ୍ଗିତ କୋଉ ଲିଙ୍ଗ ଅବା ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜୀବନ ଉପରେ ନାହିଁ । ବରଂ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକତା ହେତୁ ସଚେତନାର ବାର୍ତ୍ତା ଏତିକି-

'ସାବଧାନ...ସାବଧାନ ମୋର ସରଳ, ନିରୀହ, ନିଷ୍କପଟ ସାଧୁ ସୁଧୀ ବୃନ୍ଦ । ଏଭଳି ନଷ୍ଟ ଚରିତ୍ର ଲମ୍ପଟ କାମୁକ ପୁରୁଷ ଓ ବାରଙ୍ଗନା ଲକ୍ଷେହୀରା ମାନଙ୍କୁ । ସତ୍ୟ ଯୁଗର ରାମ ରାଜ୍ୟରେ ବି ରାବଣମାନେ ଥିଲେ । ସେଠି ନାରୀ ଚରିତ୍ରରେ ବି ଥିଲେ ମନ୍ଥରା, ସୂର୍ପଣେଖା ପରି କୁଟିଳ ରାକ୍ଷାସୀ । କହିବା କଥା ଯେ, ମା' ପେଟରୁ କେହିବି ଖରାପ ହୋଇ ଜନ୍ମ ହୋଇ ନଥାନ୍ତି । ପରିବେଶ, ପରିସ୍ଥିତି, ସମୟ ଓ ପ୍ରକୃତି ଆମ ମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱ ଦରବାରରେ ଭଲ କିମ୍ବା ମନ୍ଦ କରି ଠିଆ କରେଇ ନୂତନ ପରିଚୟ ପ୍ରଦାନ କରାଇ ଦେଇଥାଏ ଅକ୍ଳେଶରେ । ନିଜେ ସଚେତନ ରହିବା ଅନ୍ୟ ମାନଙ୍କୁ ସଚେତନ କରିବା ।" "ଆପଣା ହସ୍ତେ ଜିହ୍ୱା ଛେଦି... ପରି ପରିସ୍ଥିତି କେବେ ସୃଷ୍ଟି ହେବାକୁ ଦେବା ନାହିଁ । ସତର୍କ ରହିବା, ସତର୍କ କରିବା ।" 'ବିଷ କୁମ୍ଭ ପ୍ରାୟେ ମୁଖମ' ଭଳି ମିଠା ଛୁରୀଙ୍କୁ ଦୂରରୁ ଜୁହାର କରି ନିବୃତ୍ତ ରହିବା ସେହି କୁସଙ୍ଗରୁ । ଏ ସମାଜକୁ ସୁସ୍ଥ, ସୁନ୍ଦର ଓ ସମୃଦ୍ଧ କରି ଗଢ଼ି ତୋଳିବାକୁ ନିଜର ଶତ ପ୍ରତିଶତ ଯୋଗଦାନ ଜାରି ରଖିବା ।

ମଧ୍ୟଶାସନ, ଜଗତ୍‌ସିଂହପୁର
ଦୂରଭାଷ : ୯୩୩୭୯୬୦୦୬୦